ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

26. dubna 2007 *

Ve věci C-195/04,

jejímž předmětem je žaloba pro nesplnění povinnosti na základě článku 226 ES podaná dne 29. dubna 2004,

Komise Evropských společenství, zastoupená M. Huttunenem a K. Wiednerem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalobkyně,

proti

Finské republice, zastoupené T. Pynnä a E. Bygglin, jako zmocněnkyněmi, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

* Jednací jazyk: finština.

žalované,

podporované:

Dánským královstvím, zastoupeným J. Moldem, jako zmocněncem, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

Spolkovou republikou Německo, zastoupenou A. Tiemann a M. Lummou, jako zmocněnci,

Nizozemským královstvím, zastoupeným H. G. Sevenster a C. M. Wissels, jakož i P. van Ginnekenem, jako zmocněnci,

vedlejšími účastníky řízení,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení C. W. A. Timmermans, předseda senátu, R. Schintgen, P. Kūris, R. Silva de Lapuerta (zpravodaj), a G. Arestis, soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,
vedoucí soudní kanceláře: B. Fülöp, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 8. června 2006,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 18. ledna 2007,

vydává tento

Rozsudek

1 Svou žalobou se Komise Evropských společenství domáhá, aby Soudní dvůr určil, že Finská republika tím, že umožnila Senaatti-kiinteistöt (dříve Valtion kiinteistölaitos), orgánu pověřenému správou nemovitostí finské státní správy porušit, v rámci smlouvy týkající se zařízení hromadného stravování, základní pravidla Smlouvy o ES,

a zejména zásadu zákazu diskriminace, která implikuje povinnost transparentnosti, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článku 28 ES.

Skutkové okolnosti sporu a postup před zahájením soudního řízení

2 V březnu 1998 Senaatti-kiinteistöt zveřejnil v rámci omezeného nabídkového řízení v *Úředním věstníku Evropských společenství* a v *Virallinen lehti* (*Úřední věstník Finské republiky*) výzvu k podávání nabídek týkající se veřejné zakázky na práce na obnově a přestavbě budov regionální správy v Turku (dále jen „počáteční výzva").

3 Uvedená zakázka byla rozdělena na položky, jejichž individuální hodnota se pohybovala mezi 1 000 000 a 22 000 000 FIM. Nabídky se mohly týkat jedné položky, více položek nebo celé zakázky. Jedna z uvedených položek se týkala dodání a instalace zařízení hromadného stravování určeného pro kuchyni v restauraci uvedené regionální správy.

4 Účastníci řízení si odporují v otázce, zda byla v uvedeném stádiu zadávacího řízení zadavateli předložena nabídka ohledně uvedené položky. Podle Finské republiky byla předložena jediná nabídka společností Kopal Markkinointi Oy, zatímco podle Komise tomu tak nebylo.

5 Na počátku roku 2000 se zadavatel přímo obrátil na čtyři podniky, které vyzval k předložení nabídek týkajících se dodání a instalace zařízení hromadného stravování.

6 Dopisem ze dne 14. února 2000 zadavatel informoval jeho adresáty o tom, že se z důvodu příliš vysokých cen obdržených nabídek rozhodl všechny nabídky odmítnout. Finská republika a Komise se neshodují v tom, zda byl uvedený dopis zaslán všem podnikům, které předložily nabídky týkající se dodání a instalace zařízení hromadného stravování v rámci počáteční výzvy.

7 V tomtéž dopise zadavatel rovněž uvedl, že pověřil společnost Amica Ravintolat Oy, nájemce restaurace regionální správy v Turku, aby na účet uvedeného zadavatele a v maximální výši 1 050 000 FIM provedla nákup zařízení hromadného stravování a vyzval adresáty uvedeného dopisu, aby předložili své nabídky přímo uvedené společnosti.

8 Amica Ravintolat Oy nakonec nakoupila dotčené zařízení od společnosti Hackman-Metos Oy.

9 Na základě stížnosti týkající se regulérnosti postupu Senaatti-kiinteistöt, Komise zaslala dne 17. července 2002 Finské republice výzvu dopisem, ve které ji vyzvala, aby předložila své vyjádření ve lhůtě dvou měsíců od přijetí tohoto dopisu.

10 Finské orgány na uvedenou výzvu dopisem odpověděly dopisem ze dne 3. září 2002.

11 Vzhledem k tomu, že Finská republika nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článku 28 ES, Komise jí zaslala dne 19. prosince 2002 odůvodněné stanovisko, kterým ji vyzvala k přijetí opatření nezbytných k tomu, aby tomuto stanovisku vyhověla ve lhůtě dvou měsíců od jeho oznámení.

12 Dopisem ze dne 12. února 2003 finské orgány zpochybnily nesplnění povinnosti vytýkané Komisí a uvedly, že v projednávané věci byl dodržen jak článek 28 ES, tak zásada zákazu diskriminace a z ní plynoucí povinnost transparentnosti.

13 Jelikož se Komise domnívala, že vysvětlení podané finskými orgány není uspokojivé, rozhodla se podat projednávanou žalobu.

14 Usnesením předsedy Soudního dvora ze dne 14. října 2004 bylo Dánskému království, Spolkové republice Německo a Nizozemskému království povoleno vstoupit do řízení na podporu návrhových žádání Finské republiky.

K přípustnosti žaloby

15 Finská republika uplatňuje, že žaloba Komise je nepřípustná.

16 Podle uvedeného členského státu totiž odůvodněné stanovisko neuvádí tytéž důvody, které jsou uvedeny v žalobě. V daném stanovisku Komise uvedla, že zadavatel měl dohlédnout na dostatečné zveřejnění a že vytýkané nesplnění povinnosti bylo důsledkem toho, že nájemce restaurace regionální správy v Turku, jako zmocněnec uvedeného zadavatele, uzavřel smlouvu týkající se dodání zařízení hromadného stravování, zatímco ve své žalobě Komise uplatnila, že zadavatel měl zorganizovat nabídkové řízení a že nesplnění povinnosti vyplývá z toho, že počáteční výzva nebyla úspěšná a, následně, dotčená zakázka nebyla předmětem veřejného nabídkového řízení.

17 Komise tím rozšířila předmět sporu definovaný v rámci postupu před zahájením soudního řízení.

18 V tomto ohledu je třeba připomenout, že i když je pravda, že předmět žaloby podané na základě článku 226 ES je vymezen postupem před zahájením soudního řízení stanoveným tímto ustanovením, a že v důsledku toho musí být odůvodněné stanovisko Komise a žaloba založeny na stejných žalobních důvodech, nemůže nicméně tento požadavek vést až k vyžadování dokonalé shody v jejich formulaci,

pokud předmět řízení nebyl rozšířen nebo změněn, ale byl naopak pouze omezen (rozsudky ze dne 12. června 2003, Komise v. Finsko, C-229/00, Recueil, s. I-5727, body 44 a 46; ze dne 14. července 2005, Komise v. Německo, C-433/03, Sb. rozh. s. I-6985, bod 28; a ze dne 30. ledna 2007, Komise v. Dánsko, C-150/04, Sb. rozh. s. I-1163, bod 67). Komise tak může upřesnit své původní vytýkané skutečnosti v žalobě, za podmínky, že nezmění předmět sporu (rozsudky ze dne 11. září 2001, Komise v. Irsko, C-67/99, Recueil, s. I-5757, bod 23; ze dne 12. října 2004, Komise v. Řecko, C-328/02, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 32, a ze dne 26. dubna 2005, Komise v. Irsko, C-494/01, Sb. rozh. s. I-3331, bod 38).

19 Přitom je třeba konstatovat, že v projednávané věci Komise nerozšířila, nezměnila ani neomezila předmět sporu definovaný v odůvodněném stanovisku ze dne 19. prosince 2002.

20 Nejenže totiž vyplývá ze znění návrhů odůvodněného stanoviska a z žaloby Komise, jejíž formulace je téměř totožná, že jsou založeny na týchž důvodech, ale zdá se rovněž, že uplatněním v žalobě, že zadavatel měl zorganizovat nabídkové řízení, Komise pouze upřesnila důvod původně uvedený v odůvodněném stanovisku, tedy že zakázka týkající se dodání zařízení hromadného stravování určeného pro regionální správu v Turku měla být předmětem dostatečného zveřejnění.

21 Nicméně Soudní dvůr může i bez návrhu zkoumat, zda jsou splněny podmínky stanovené v článku 226 ES pro podání žaloby pro nesplnění povinnosti (viz zejména

rozsudky ze dne 31. března 1992, Komise v. Itálie, C-362/90, Recueil, s. I-2353, bod 8; ze dne 15. ledna 2002, Komise v. Itálie, C-439/99, Recueil, s. I-305, bod 8, a ze dne 4. května 2006, Komise v. Spojené království, C-98/04, Sb. rozh. s. I-4003, bod 16).

22 V tomto ohledu je třeba připomenout, že z čl. 38 odst. 1 písm. c) jednacího řádu Soudního dvora a související judikatury vyplývá, že každý návrh na zahájení řízení musí uvádět předmět sporu a stručný popis žalobních důvodů a že tyto údaje musí být natolik jasné a přesné, aby umožnily žalovanému připravit si obhajobu a Soudnímu dvoru vykonávat přezkum. Z toho vyplývá, že základní skutkové a právní okolnosti, na kterých je žaloba založena, musí uceleně a srozumitelně vyplývat ze samotného znění žaloby (rozsudky ze dne 9. ledna 2003, Itálie v. Komise, C-178/00, Recueil, s. I-303, bod 6, a ze dne 14. října 2004, Komise v. Španělsko, C-55/03, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 23, a ze dne 15. září 2005, Irsko v. Komise, C-199/03, Sb. rozh. s. I-8027, bod 50) a že návrhová žádaní žaloby musí být formulována jasně, aby se předešlo tomu, že Soudní dvůr rozhodne nad rámec návrhových žádání nebo opomene rozhodnout o některém z žalobních důvodů (rozsudky ze dne 20. listopadu 2003, Komise v. Francie, C-296/01, Recueil, s. I-13909, bod 121, a ze dne 15. června 2006, Komise v. Francie, C-255/04, Sb. rozh. s. I-5251, bod 24).

23 V projednávané věci však žaloba Komise uvedené požadavky nesplňuje.

24 Svou žalobou se Komise domáhá, aby bylo určeno, že Finská republika nesplnila povinnosti, které jí ukládá článek 28 ES, z toho důvodu, že Senaatti-kiinteistöt

v souvislosti se smlouvou týkající se zařízení hromadného stravování porušila základní pravidla Smlouvy a zejména zásadu zákazu diskriminace, která implikuje povinnost transparentnosti.

25 Jak uvedla generální advokátka v bodě 45 svého stanoviska, návrhová žádání žaloby, tak jak jsou formulována, jsou nejasná a neumožňují jasně a přesně určit, co Komise vytýká Finské republice, neboť uvádějí současně článek 28 ES, základní ustanovení Smlouvy, zásadu zákazu diskriminace, jakož i povinnost transparentnosti.

26 Mimoto i za předpokladu, že cílem žaloby Komise bylo určit porušení článku 28 ES, ani návrhová žádání žaloby, ani její znění neuvádějí jasně a přesně, jaké opatření představuje v projednávané věci množstevní omezení dovozu nebo opatření s rovnocenným účinkem ve smyslu uvedeného článku.

27 Komise se totiž omezuje na zpochybnění přístupu zadavatele „v souvislosti se smlouvou týkající se zařízení hromadného stravování".

28 Navíc Komise v žádné z fází řízení nepředložila souvislý a přesný výklad skutkových důkazů, na nichž se zakládají žalobní důvody, kterých se dovolává na podporu své žaloby.

29 Ve své žalobě neposkytuje žádné upřesnění ve věci počáteční výzvy, ale omezuje se výhradně na uvedení, že „nebyla úspěšná ohledně získání zařízení hromadného stravování".

30 V tomto ohledu ani znění žaloby, ani odpovědi Komise na otázky položené Soudním dvorem v průběhu jednání, neumožňují s jistotou určit, zda nabídka týkající se dodání a instalace zařízení hromadného stravování byla předložena zadavateli v rámci uvedeného nabídkového řízení.

31 Stejně tak v replice Komise tvrdí, aniž by to však prokázala, jednak že nejméně jeden z podniků, které předložily takovou nabídku, nebyl mezi čtyřmi podniky kontaktovanými zadavatelem v roce 2000, a jednak že položka týkající se dodání a instalace zařízení hromadného stravování, která byla součástí zakázky vyhlášené v rámci počáteční výzvy, neměla stejný předmět jako zakázka, na jejímž základě došlo ke kontaktům v průběhu téhož roku.

32 Za těchto podmínek Soudní dvůr nemá k dispozici dostatek skutečností, aby mohl přesně pojmout rozsah porušení práva Společenství vytýkaného Finské republice a ověřit existenci porušení povinností tvrzeného Komisí (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Komise v. Spojené království, bod 18).

33 V důsledku toho musí být žaloba odmítnuta jako nepřípustná.

K nákladům řízení

34 Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Finská republika požadovala náhradu nákladů řízení Komisí a žaloba podaná Komisí byla prohlášena za nepřípustnou, je namístě posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

1) Žaloba se odmítá jako nepřípustná.

2) Komisi Evropských společenství se ukládá náhrada nákladů řízení.

Podpisy.